

БЕЛЕШКЕ О АУТОРКАМА И АУТОРИМА BELEŠKE O AUTORKAMA I AUTORIMA

Vana Apostolovski je rođena 1998. godine u Čakovcu. U Varaždinu završava Prvu gimnaziju općeg smjera, a zatim upisuje studij Francuskog jezika i književnosti i studij Španjolskog jezika i književnosti na Sveučilištu u Zadru, gdje je s ocjenom izvrstan obranila diplomski rad pod naslovom „L’Identité, la mémoire et le trauma dans l’œuvre romanesque d’Assia Djebar“ [Identitet, sjećanje i traumatski doživljaj u romaneskom djelu Assie Djebar] 05. marta 2025. godine, te je time završila studij na Odjelu za francuski jezik i književnost. Vanna Apostolovski je ujedno već više sezona zaposlena u hotelijerstvu, studirajući uz rad.

Јасмина Ахметагић (Београд, 1970) је књижевна критичарка и теоретичарка, доктор књижевних наука, научни саветник. Дипломирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду. Завођена у Институту за српску културу Приштина – Лепосавић. Ауторка је научних монографија: *Анђички миги у прози Борислава Пекића, Унутрашња страна постмодернизма: поглед на теорију / о Павићу, Анђирије-ијеа – библијски поглед у Пекићеву прози, Даж од живог уљевља: читање с Библијом у руци прозе Данила Киша и Мирка Ковача, Пошраја која јесам: о прози Владана Добривојевића, Приче о Нарцису зоставаљачу: зоставаљане и књижевности, Невидљиво збивање – православна духовности у прози Григорија Божовића, Књија о Достоевском: болест прекомерног сазнања, Пришеведач и прича, Проза душе, Књија о Камју: поетика мере, Знаши унапред: параноја у српској књижевности, Књија о Андрићу: Мале-велике драме: Андрићева проза из персјективе Јулије психологије, Призиви, стемењења ишине: студије свјетске књижевности. Ауторка је једне збирке песама (*Зоставаљане и групе љубавне песме*) и кратке прозе (*Terra incognita*). Добитница је награда „Исидоријана“ и „Никола Милошевић“.*

Никола Бјелић, рођен 1976. године у Новој Вароши. Дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је и магистрирао и докторирао. Објавио је више десетина научних и стручних чланака о француској, српској и компаративној књижевности, као и о превођењу. Бави се и превођењем. Осим поезије, превео је и два комада Ерик-Емануела Шмита, који се изводе на сценама београдских позоришта (Театар Вук и Опера & театар Мадленијанум), његов роман *Друи живој Аголфа Х*. (Слио, 2023), као и студију Алена Капона *Свјела Свјелане Велмар-Јанковић* (Стубови културе). У издавачкој кући Ваганар уређује едисију *Оне*, посвећену француским и франкофоним књижевницама, за коју је превео роман *Филиј* Камј Лоранс (2022). Био је члан прве редакције часописа *Наслеђе* (ФИЛУМ, Крагујевац).

Члан је Удружења професора француског језика и књижевности Србије, као и Друштва за културну сарадњу Србија-Француска. Учествоје на међународном научном пројекту *Романистџика и словенски језици, књижевностџи и кулџуре у конџакџу и дисконџакџу* (Филозофски факултет Универзитета у Нишу, Универзитетска агенџија за франкофонију и Амбасада Француске у Србији). Заменик је главног и одговорног уредника часописа *Књиженсџиво*. Приредио књиге: *По Вароши џоваљана џрава* (Библиотека „Јован Томић“ Нова Варош, 2014) и *70 сезона џозоришџија на Црвеном крџу* (са Савом Радовићем, БДП, 2017). Објавио књигу *Драмско сџваралашџиво Ерик-Емануела Шмиџа* (Филозофски факултет у Нишу, 2022). Ванредни је професор на Департману за француски језик и књижевност Филозофског факултета Универзитета у Нишу, где предаје на свим нивоима студија предмете из француске књижевности XIX, XX и XXI века.

Биљана Дојчиновић (1963) редовна је професорка на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. Једна је од оснивачица Центра за женске студије у Београду као и Индок центра Асоџијације за женску иницијативу. Главна уредница *Генера*, часописа за феминистичку теорију, од 2002. до 2008. Оснивачица и главна и одговорна уредница часописа *Књиженсџиво* од 2011. до 2022. године. Чланица је мреже CEEPUS *Women Writers in History* и пројекта *Руџа књижевница* (*Women Writer's Route*). Објавила је књиге *Гинокриџика: Род и џроучавање књижевностџи коју су џисале жене* (1993); *Одабрана библиоџрафија радова из феминистичке џеорије/женских сџудија 1974–1996* (1997); *Градови, собе, џорџреџи* (2006); *GendeRingS: Gendered Readings in Serbian Women's Writing* (CD) (2006); *Карџоџраф модерноџ свеџа* (2007); *Сусреџи у џамаи: увод у чиџање Вирџиније Вулф* (2011) и *Право сунца: Друџачији модернизми* (2015). Издања која је уредила, самостално или у сарадњи, у оквиру пројекта *Књиженсџиво* налазе се на линку: <http://www.knjizenstvo.rs/sr/izdanja>.

Зорана Ђукић (Београд, 1992) основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Групи за румунски језик, књижевност и културу. На истом факултету уписала је докторске студије са циљем да се усавршава у областима студија културе, теорије рода и књижевности. Њена ужа стручна интересовања обухватају проучавање српско-румунских књижевних и културних односа, феминистичку критику и њену примену у националном оквиру. Ауторка је неколико објављених радова из домена књижевности и културе. Од 2019. до 2022. године била је стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја и у истом периоду је била ангажована на пројекту *Књиженсџиво – џеорија и исџорија женске књижевностџи на срџском језику до 1915. џодине*, на Филолошком факултету Универзитета у Београду. У мају 2022. године изабрана је у звање истраживач-приправник на Филолошком факултету Универзитета у Београду, а од јула исте године је запослена у наведеном статусу на Филолошком факултету у Београду

Дубравка Ђурић (Дубровник, 1961). Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум. Дипломирала и магистрирала на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду, докторирала на Катедри за енглеску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду на американистичкој теми. Песникиња, теоретичарка књижевности и медија, преводитељка и перформерка. Објавила је седам збирки песама и пет студија о америчкој и српској поезији. Са Биљаном Д. Обрадовић уредила антологију *Cat Painters: An Anthology of Serbian Poetry* (New Orleans 2016), са Мишком Шуваковићем уредила књигу *Impossible Histories – Avant-Garde, Neo-Avant-Garde and Post-Avant-Garde in Yugoslavia 1918–1991* (MIT Press, 2003, 2006), са Владимиром Копицлом уредила и превела антологију новије америчке поезије *Novi pesnički poredak* (2001), уредила је *Antologiju američke eksperimentalne poezije* (2023), а са млађим песникињама уредила антологију *Diskurzivna tela poezije: Poezija i autopoeitike nove generacije pesnikinja* (Beograd, 2004). Уредила је антологију *Tela i jezici u pokretu: Savremena ženska poezija u postjugoslovenskim pesničkim kulturama* (Rekonekcija) 2024. Њујоршки издавач Roof Book је 2023. издао њену књигу *The Politics of Hope (After the War): Selected and New Poems*, коју је уредила и превела Биљана Д. Обрадовић, а предговор је написао Чарлс Бернстин. За ову књигу добила је награду Северноамеричког друштва за студије србистике (NASSS Book Prize) за 2024. годину.

Елена Карпузовска (Скопље, 1999) је студенткиња мастер студија из области компаративне књижевности на Филолошком факултету „Блаже Конески“ – Скопље. Дипломирала је на Катедри за општу и компаративну књижевност са тезом посвећеном симболистичко-модернистичким карактеристикама у лирици македонског песника Александра Караманова. Ауторка је митокритичке књиге посвећене Караманову – *Дешетто Орфеј: Миџискиот образ на Ацо Караманов* (Полица, 2024). Њена књижевна истраживања фокусирана су на компаративно проучавање македонске и европске књижевности 19. и 20. века, филозофију, митологију, аспекте поетске имажинације, теме природе, детињства, времена и сећања. Објављивала је књижевне и научне прилоге у часописима *Славистички студии*, *Спектар*, *Контекст*, *Современа филологија* и *Сиремеж*.

Сара Левић је рођена 2000. године у Крушевцу. Основне академске студије завршила је 2022. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Катедри за оријенталистику, смер кинески језик, књижевност и култура 2022. године. На истом факултету завршила је и мастер студије, одбравивши рад под насловом *Карактеристике ране фазе развоја марксистичке филозофије у Кини: Мисао Ђу Ђиубаија*. Тренутно похађа докторске академске студије на модулу Култура, а области њеног истраживања обухватају модерну историју Кине, родне студије, постколонијалну и деколонијалну теорију.

Mažena Maćulević je doktorirala na Fakultetu „Artes Liberales“, Univerziteta u Varšavi, nakon što je magistrirala na programu za Zapadnoslovenske i južnoslovenske studije i Studije Istočne Evrope i Centralne Azije na Univerzitetu u Varšavi. Angažovana je na dva istraživačka projekta Nacionalnog centra za nauku (NCN), pri Institutu za slovenske studije, Poljske akademije nauka: kao saradnica u istraživanju u projektu *Topos „zazidane žene“ u kulturama jugoistočne Evrope i Mađarske* (OPUS 2020/37/B/HS2/00152); i kao glavni istraživač u projektu *Komšilik u velikom gradu? Susjedski odnosi na Novom Beogradu* (MINIATURA 2023/07/X/HS2/00085).

Više na ISS PAS veb-sajtu: <https://ispan.waw.pl/default/en/employee/marzena-maciulewicz/>

Ана Митровски (Београд, 1992), основне и мастер студије завршила је на Архитектонском факултету Универзитета у Београду. На основним и мастер студијама изучавала је архитектуру и интегрални урбанизам, а на докторским студијама, од 2017. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду, определила се за проучавање културе и књижевности. Њена истраживања обухватају питања литераризације простора и специјализације литературе. Учествовала је као истраживач-приправник у раду пројекта *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*. Од 2022. године у звању истраживач-сарадник ангаžована је на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Merima Omeragić (1988, Sarajevo) je viša naučna istraživačica na Univerzitetu u Sarajevu pri Centru za interdisciplinarne studije „Profesor dr Zdravko Grebo“. Završila je jednogodišnje postdoktoralne studije na National Yang Ming Chiao Tung University (Hsinchu City, Taiwan). Na Filološkom fakultetu u Beogradu doktorirala je 2023. godine. Diplomirala je i magistrirala na južnoslavenskim književnostima. Učestvovala je na međunarodnim konferencijama gdje je izlagala naučne radove koristeći transnacionalne, interdisciplinarne i intersekcionalne i feminističke pristupe. Objavljivala je radove u indeksiranim domaćim i internacionalnim časopisima. U koautorstvu sa Dubravkom Ugrešić objavila je *Brnjicu za vještice* (2021). Dobitnica je stipendije *Žarana Papić* i nagrada Univerziteta u Sarajevu koje se dodjeljuju za naučni rad.

Наташа Половина (Нови Сад, 1980) дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду, где је од 2004. године запослена најпре као асистенткиња и доценткиња, а данас као ванредна професорка на курсевима из средњовековне књижевности и историје српске културе. Бави се средњовековном књижевношћу, као и односом између средњовековне и народне књижевности. Објавила је књиге: *Тојос иушовања у српским биографијама XIII века (Доментијан и Теодосије)* (2010), *Кнеиња Милица* (2016), *Очи срдачне* (са Светланом Томин) (2016) и научно-популарне публикације намењене млађој читалачкој публици: *Сава Немањин – Свети Сава* (2016) и *Српски средњи век кроз историју и легенду* (са Невеном Варницом).

Јована Рашковић (1993) је докторанткиња Филолошког факултета Универзитета у Београду на модулу *Књижевности*. Основне и мастер академске студије завршила је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности. Током мастер студија била је добитница Erasmus+ стипендије и провела семестар на Универзитету у Хаену, Шпанија. Говори енглески и шпански језик. Области интересовања обухватају феминизам, родне студије, теорије рода, постмодерни роман, дистопијски роман и научну фантастику. Од 2023. године сарађује у часопису *Књиженство*.

Милан Средојевић је рођен 1988. године у Ваљеву. Дипломирао је енглески језик и књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду 2011. године. Године 2012. уписао је мастер студије на Универзитету Вебстер у Бечу на смеру за менаџмент људским ресурсима и дипломирао 2014. године. Уписао је мастер студије из енглеског језика и књижевности 2020. године на Филолошком факултету Универзитета у Београду и завршио их 2021. године. Исте године је уписао докторске студије из књижевности на том факултету. Живи и ради у Ваљеву.

Светлана Стефановић је виша архивисткиња и научна сарадница у Архиву Југославије. Бави се проучавањем друштвене, женске и родне историје Србије и Југославије у 19. и 20. веку. Учествовала је као коауторка у изради књиге *Žene na tlu Srbije: od praistorije do savremenog doba* (2021) и зборника *Gender and Nation in East Central Europe: An Uneasy History* (2025). У часопису *Historijska traganja* 23(2024) објавила је чланак „*White Slave Trade and the Protection of Girls in Serbia and Yugoslavia, 1840–1940*“.

Daniela Ćurko је рођена у Splitu 1964. године. Studirala је на Filozofskom fakultetu у Zadru, gdje 1988. године stekla diplomu profesorke engleskog jezika i književnosti, a zatim i francuskog jezika i književnosti, a pre toga је bila dobitnica Rektorove nagrade. Završila је D.E.A. (master 2) iz opšte i komparativne književnosti (Univerzitet Blez Paskal – Clermont-Ferrand II), zatim magisterij iz književnosti romanskih jezika stečenog ekvivalencijom на Sveučilištu у Zagrebu, а докторску дисертацију одbranila је 2012. на Sveučilištu у Zagrebu, која чини највећи deo monografije *Giono, roman, philosophie. L'intertextualité nietzschéenne dans l'œuvre romanesque de Jean Giono*. Nakon što је predavala kao lektorka на Sveučilištu у Zagrebu, zatim kao viša lektorka на Sveučilištu у Zadru, Daniela Ćurko sada је docentkinja на Odsjeku за francuske i iberoromanske studije Sveučilišta у Zadru, Hrvatska. Njena истраживачка područja обухватају filozofsku intertekstualnost francuskoga romana XIX i XX века, te frankofoni afrički roman. Njeni članci su objavljeni у časopisima *SRAZ (Studia Romanica et Anglica Zagradiensia)*, *Synthesis philosophica*, *Lingua montenegrina*, kao i у zbornicima radova s frankofonih skupova. Učestvovala је на desetak međunarodnih skupova, на INALCO-u, École centrale de Nantes, EFA-i itd.

Googlescholar : <https://scholar.google.com/citations?hl=hr&user=YF-EHVIAAAAJ>
CroRIS : <https://www.croris.hr/osobe/profil/3480>

Љубинка Шкодрић (Београд, 1975) је виша научна сарадница Института за савремену историју у Београду. Дипломирала је, магистрирала и докторирала на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду. До 2018. године била је запослена у Државном архиву Србије. Приредила је више зборника докумената и ауторка је већег броја радова и монографија, међу којима се истичу: *Министарство просвете и вера 1941–1944. Судбина институције под окупацијом* (Београд: Архив Србије, 2009), *Жена у окупираној Србији 1941–1944* (Београд: Архипелаг, Институт за савремену историју, 2020) и *Жене Голої ошџа. (Кажњенице збој Информбироа у Југославији)* (Београд: Вукотић медиа, 2025). Области њеног интересовања су: родна историја, историја Другог светског рата, историја образовања, дигитална историја и архивистика. Један је од уредника зборника радова *Anti-Axis Resistance in Southeastern Europe, 1939–1945. Forms and Varieties* (Paderborn: Brill | Schöningh, 2023).